

Lluç

Un relat de: [Tristram](#)

El més important era pensar en els ulls d'un lluç. No fallava. O en les vísceres, encara millor. Però calia ser ràpid: en aparèixer el llampec de l'estímul —ja fos en forma d'un gla llarg i pintada o de llavis humits— la ment havia de viatjar cap al lluç (ulls o vísceres) de seguida, sense entretenir-se. Davant l'ombra d'un mugró insinuat a través de la samarreta de teixit excessivament fi, pensava en els ulls inerts d'un lluç. O davant la carn —gelatinosa, blanca— que s'entreveia sota un escot massa obert, o la faldilla tan cenyida que revelava el perfil d'uns malucs ben delineats: sempre tenia present el lluç. A vegades s'anticipava, i abans que l'estímul es materialitzés —quan l'amenaça era només una ombra difusa i llunyana—, abaixava les parpelles i es veia esventrant el lluç i contemplant el pàncrees, la bufeta, el fetge, el ronyó, l'intestí, la polpa policroma, lluent i lliscosa. I el perill passava de llarg. Tot gràcies a les vísceres (o als ulls) del lluç.

Fins que un dia la peixatera va descarregar unes ganivetades enèrgiques sobre el cap particularment resistent d'una tonyina i els pits li van oscil·lar sota el davantal tacat de sang i bilis. Ell estava indefens, desprevingut. Les mamelles balandrejaven a cada investida. Un lluç, un lluç! Va haver d'apartar la vista i la va dirigir a les boques badades dels peixos arrenclerats sobre el llit de gel, a les antenes inquietes de les llagostes que agonitzaven, a les pinces dels crancs, a les malles atapeïdes de musclos i escopinyes. Però no va trobar-hi consol. El mal estava fet.

Ara, davant una emergència, quan vol pensar en el lluç, li ve al cap el mamellam de la peixatera. Tot s'ha espatllat. Sense el lluç li serà difícil mantenir a ratlla el pecat, allunyar-se de la lascívia, com exigeix cada diumenge als seus feligresos. Per culpa d'aquells pits intrusos, haurà de canviar d'estratègia. Haurà d'oblidar-se del lluç, adoptar una altra bèstia. Potser un porc senglar.